

Hajduk Dániel

Egyedül, Veled

Oly hideg a világ, idegen, és magányosan szeles
Egyedül vagyok, de ne hidd, nem kérem, hogy szeress.
De egyet viszont követelek, s percig nem hagyok veszni
Boldogságod legyen örök, s ezért mindent meg fogok tenni.

Elég nekem csupán képzeted,
Minél számomra nincsen édesebb.
Epedve sorvadok érted napról napra
S küldj el, ha akarsz, csak kérlek még ne ma
Adj még egy napot képzelgésimnek
Mielőtt kénytelen szerelmem szilánkra tördeled
Hagyd meg a mi lett-volnát, hagy éljek benne
Több ez nekem, mint a világ összes kincse.

...Itt állok most, a halált megcsalva.
Benned élek ma is, bár kicsit elaggva,
Benned, ki örök remény vagy sóvárgó lelkemnek
Ki falat kenyeret nem adsz koplaló eszemnek.
Hogy való ez tán, vagy csak a bizonyos halál-után?
Remélem, nem tudom meg, esetleg soha-napján
De egyszer véget ér ez is akárhogy harcolok
És ha végül lefekszem, a mennyben is majd rólad álmodok.